

O can

Teño un canciño moi bon,
teño un canciño rabeno.
É bonito e xoguetón
o meu canciño pequeno!

Teño un canciño xeitoso,
teño un canciño rabelo.
É un canciño fermoso
que mesmo dá xenio velo!

Teño un canciño moi vivo,
fillo do can do Xaneco.
Por ser criado cativo
sempre lle dei moito meco!

Vive connosco nun piso,
non se mete con ninguén.
O meu canciño petiso,
o meu canciño de ben...!

Non é podengo de caza
o meu canciño “Luceiro”.
Mais é cadelo de raza
e non un can de palleiro!

O lobo

Vén o señor Lobo
—que medo, neniño!—
polo monte abaixo,
e asusta ao camiño!

Trae lume nos ollos;
nos dentes, coitelos
tan ben afiados
que dá medo velos!

Que dá medo velos,
arrepío ollalos...!
Vén o señor Lobo
con instintos malos!

Anda paseniño
con pasos calados.
Años e ovellas,
estarán gardados?

Vén o señor Lobo
con paso seguro,
a luz dos seus ollos
fura no escuro!

Escóitase ao lonxe,
perdido entre matos,
na soidá do monte,
oular de lobatos.

Chega o señor Lobo.
A súa ollada fría
pon os pelos dreitos,
o sangue arrepía...!

O sangue arrepía,
o corazón xea:
está o señor Lobo
venteando a aldea!